

надаючи своєчасно потрібні товари, послуги з конкурентною ціною. Це підвищує рівень конкурентних переваг транспортно-логістичного кластера. Основними конкурентними перевагами транспортно-логістичних кластерів, враховуючи логістичну складову [4, с. 38-50], є: перевага в якості організації усіх бізнес – процесів, високих стандартів логістичних послуг кластера, кінцевий продукт повинен відповідати своєму призначенню; перевага в часі як оперативне отримання клієнтом необхідного йому товару або послуги; перевага за витратами, проявляючись в низьких цінах або у низькій торговельній надбавці або в поєднанні обох чинників; перевага в надійності по зниженню рівня невизначеності, ризику, виконанню стандартів системи доставки на всьому протязі маршруту, мінімізації відхилень від плану, гнучкості бізнес-процесів учасників логістичного утворення; перевага в співіснуванні конкуренції у одних сферах і кооперації в інших сферах між різними учасниками.

Ці переваги підвищують конкурентоспроможність транспортно-логістичних кластерів, рухливість взаємозв'язків, довіру клієнтів, гарантії безпеки логістичних процесів, що створює передумови для підвищення конкурентоспроможності економіки країни.

Список використаних джерел

1. Портер М. Конкуренція. / М.Портер. – Москва.: Издательский дом «Вильямс», 2005. – 608 с.
2. Гриценко С.І. Стратегія зовнішньоекономічної діяльності кластерних утворень в інформаційній економіці: монографія / С.І. Гриценко, А.В. Таранич – Донецьк, 2010. – 227 с.
3. Гриценко С.І. Технологія формування та функціонування транспортно-логістичних кластерів / С.І.Гриценко // Кластери в економіці України: колективна монографія / за наук. редакцією М.П. Войнаренка. – Хмельницький: ХНУ, ФОП Мельник А.А., 2014. – 1085 с.
4. Гаррисон А. Логистика. Стратегия управления и конкурентирования через цепочки поставок. / А. Гаррисон, Р. Ван Гок – Москва: Дело и Сервис, 2010. – 368 с.

Гусенко Анжела Анатоліївна.

старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування і міжнародної економіки

Миколаївський національний аграрний університет, м. Миколаїв
**ДОСЛІДЖЕННЯ ДОСВІДУ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН ЩОДО
 ОРГАНІЗАЦІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ**

Децентралізація як процес вдосконалення співпраці

суспільства зі владою перш за все покликана здійснити реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. На сьогодні переважна більшість територіальних громад України, маючи право вирішувати питання місцевого значення, неспроможна це робити через брак власних коштів, занепад або відсутність інфраструктури, а також недостатність кваліфікованих кадрів. Тому для активного та ефективного реформування даної сфери впливу на місцевому рівні слід проаналізувати досвід зарубіжних країн.

Ураховуючи, що більшість розвинутих країн світу мають давні традиції проведення децентралізаційних реформ, зарубіжний досвід для України є вкрай важливим та актуальним.

На сьогоднішній день у світі не існує жодної універсальної моделі чи методології, яку б можна в повному обсязі і без змін застосувати в Україні. Різні історичні умови розвитку сприяли формуванню в європейських країнах трьох основних моделей місцевого самоврядування, які склалися під час муніципальних реформ, а саме:

- Англосаксонська (Великобританія, США, Канада, Нова Зеландія, Австралія). Характерними особливостями такої моделі є відсутність на місцях спеціальних державних уповноважених, на яких покладена функція контролю над органами місцевого самоврядування, відсутність місцевих адміністрацій (органів державної влади на місцях).
- Континентальна (Франція, Італія, Іспанія, Бельгія, Нідерланди, Польща, Болгарія). Характерно поєднання прямого державного управління і місцевого самоврядування. Певна ієрархія системи управління, в якій місцеве самоврядування є ланкою в порівнянні з державною владою. Обмежена автономія місцевого самоврядування, наявність на місцях спеціальних державних уповноважених, які контролюють органи місцевого самоврядування.
- Змішана (Німеччина, Австрія, Швейцарія, Ліхтенштейн). Особливість цієї системи полягає у тому, що у деяких ланках місцевого самоврядування виборний орган може бути і ланкою муніципального управління, і представником державної адміністрації.

Усі представлені моделі є дискусійними і репрезентують різні

підходи до організації місцевого самоврядування в зарубіжних державах, тому, вони є доволі умовними. Кожна країна, зокрема Україна, на конституційному і законодавчому рівні може використати їх при формуванні власної моделі, орієнтуючись на аналіз власних національних умов організації та діяльності органів місцевого самоврядування з урахуванням адміністративно-територіального устрою, децентралізацією управління і передачею на місцевий рівень більших повноважень, а також історичних, фінансових та інших умов розвитку територій і формування держави в цілому.

Таким чином, із зазначених моделей місцевого самоврядування зарубіжних країн, доцільним є розробити сучасну модель місцевого самоврядування в Україні, яка має бути втіленням концепції муніципального дуалізму, за якої місцеве самоврядування має одночасно і громадський, і владний характер, а тому повинно займати в структурі влади окреме, автономне місце. Результатом децентралізації має стати побудова розвиненої, сильної демократичної держави із самодостатнім місцевим самоврядуванням, здатним ефективно вирішувати місцеві проблеми та якнайкраще забезпечити населення широким спектром публічних послуг.

Список використаних джерел

1. Костенок І. Західні моделі місцевого самоврядування: перспективи та обмеження / І. Костенок // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2013. – № 1. – С. 296 -306.
2. Крегул Ю. Реформування місцевого самоврядування в Україні / Ю. Крегул, В. Батрименко // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право.– 2016. – № 1. – С. 17- 27.
3. Наконечний В. Основні світові моделі місцевого самоврядування: порівняльний аналіз / В. В. Наконечний // Теорія та практика державного управління. – 2014. – № 1. – С. 283 -289.

Дьоміна Оксана Миколаївна,

к.е.н., асистент кафедри міжнародної економіки та маркетингу,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
м. Київ

СТРАТЕГІЧНЕ ЕКОНОМІЧНЕ ПАРТНЕРСТВО НА МІКРОРІВНІ: СУТНІСТЬ ТА ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ

У сучасних умовах посилення інноваційних тенденцій, науково-технічного прогресу та двоїстої природи економічних